

TUOMAS NISKAKANGAS

KOTKA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

© Tuomas Niskakangas ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47666-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

”Ohjaavana sääntönämme ulkovaltojen suhteen olkoon, että kaupallisten suhteiden lisäksi haluamme niin vähän poliittisia yhteyksiä kuin mahdollista. Eurooppa on jatkuvasti kiinni meille vieraissa selkkauksissa. Siksi meidän olisi epäviisasta luoda keinotekoisia siteitä Euroopan poliittisiin käänteisiin tai sen muuttuviin ystävyysuhteisiin ja vihanpitoihin.”

Yhdysvaltojen ensimmäinen presidentti George Washington
jäähvyäispuheessaan vuonna 1796

PROLOGI

Vanhus antoi virtsarakkonsa tyhjentyä puun rungolle. Laiskassa kaaressa lentävät pisarat kimaltelivat valonsäteissä, jotka kurotelivat Valkoisen talon yövalaistuksesta pimeän nurmikentän yli.

Väristys lävisti miehen vartalon. Sitä ei saanut aikaan fyysinen helpotus, vaan alkamassa oleva operaatio, joka järjestyttäisi aamulla maailmaa.

Patrick Dufner nosti katseensa nurmikentän takana loistavaan presidentin virka-asuntoon. Hän oli katsellut sitä satoja kertoja, niin sisältä kuin ulkoa, yhdentoista eri presidentin aikana. Tänä yönä Valkoinen talo tuntui kylpevän tähtipölyssä.

Washington oli Dufnerille hänen sydämensä kaupunki. Yli 50 vuoden työura oli vienyt häntä Yhdysvalloista ympäri maailmaa, mutta aina hän oli palannut tänne.

Ja tänä yönä vielä kerran.

Vanhat synnit oli hyvitetävä ennen kuin olisi liian myöhäistä.

Vaimea virtsasuihku muuttui tiputteluksi. Dufner veti veto-ketjun ylös. Astuessaan pimeydestä katuvalojen alle hän tunsi häpeää. Puistoalue Yhdysvaltojen pääkaupungin ytimessä oli täynnä suurmiesten ja sodissa kaatuneiden muistomerkkejä. Se oli sopimaton paikka kusitauolle. Mutta eturauhanen oli jo vuosia sanellut Dufnerin aikataulua enemmän kuin kello tai käytös-tavat. Tehtävän seuraava osio pitäisi hänet autossa hyvän aikaa.

Dufner käänsi katumaasturin takaisin Constitution Avenuelle. Oikealla kohosi 555 jalan korkuinen Washington Monument, jota ympäröivät valonheittimet antoivat obeliskille dramaattisen hehkun.

Pimeyttä halkovat valokeilat toivat Dufnerin mieleen valko-kankailta tutun 20th Century Fox -tuotantoyhtiön tunnuksen

– sen jonka näkeminen hiljensi yleisön puheensorinan, kun mainokset olivat loppuneet ja valot himmennetty teatterista.

Mielleyhtymä saattoi johtua siitä, että yön operaatio oli kuin elokuvasta.

Dufner vilkaisu matkustajanpenkillä makaavia laukkuja. Niitä oli kaksi. Yksi ruskea nahkalaukku ja yksi musta selkäreppu.

Laukkujen sisällä olevalla aineella oli paikkansa tässä kovassa maailmassa. Mutta vain elokuvissa se kuului Yhdysvaltojen pääkaupunkiin.

Eikä edes elokuvissa ainetta annettu amatöörien käsiin.

Näin tämän on mentävä, Dufner ajatteli, vaikka jokin tehtävässä tuntui vääriä. Hän tiesi liian vähän. Salamyhkäisyys, joka väistämättä verhosi tämän luokan operaatiota, oli viety äärimmäisyyksiin. Etenkin hänen osaltaan.

Hän avasi ikkunan. Ilma oli kostea, mutta ei niin kuuma kuin päivällä. Museoiden eteen parkkeeratuista tacorekoista leijui grillatun lihan ja maissitortillojen tuoksua. Kadusta nousi höyrypatsas, joka sai yötöissä ähertävät työmiehet näyttämään kauhu-elokuvan zombieilta.

Dufner kääntyi 15:nnele ja sitten G-kadulle. Parkkihallin varitiokoppi oli tyhjä, kuten pitikin. Sisäänajoluiskalla hän vilkaisu vaistomaisesti kameroiden sijainnit. Kukaan ei tulisi seulomaan tallenteita, mutta vaikka niin tapahtuisi, auton rekisterinumero tuottaisi vesiperän.

Dufner ajoi hallin alaspäin kiertäviä ajoluiskoja aina P5-tasolle saakka. Autoja oli vain muutama, ihmisiä ei ainuttakaan, ei tähän aikaan.

Dufner pysäköi auton keulan osoittamaan hallin perimmäistä, betonista seinää kohti. Kello näytti 00.41. Aikaa valmisteluille oli muutama minuutti.

Peruutuspeilistä näkyi suoraan hissien oville. Hän otti taskustaan mustan muovipussin, jolla hän huputti peruutuspeilin. Sivupeilit hän käänsi auton kylkiä vasten.

Sitten hän tuijotti edessään olevaa betoniseinää ja odotti.

Viiden minuutin päästä Dufner kuuli hissien ovien äänen. Kuuliaisesti hän piti katseensa betoniseinässä. Pian auton vasen takaovi avattiin. Pieni nytkähdys kertoi vieraan nousevan kyytiin.

Dufner nosti nahkalaukun syliinsä ja avasi sen.

Hän otti laukusta kaksi läpinäkyvää kalvoa, jotka oli leikattu ihmiskäden muotoon. Taakseen katsomatta hän ojensi toisen kalvoista takapenkille.

”Aloitetaan.”

LUKU I

Koputus säpsäytti Leo Kosken hereille. Niskaa vihlaasi, kun hän kääntyi äänen suuntaan.

Auton ikkunassa näkyi lasillinen appelsiinimehua. Juomalasia piteli timanttisormuksilla koristelu käsi, jonka takaa Leoa tuijottivat urheilutoppiin pakatut uhkeat rinnat.

Leo hapuili oven nappuloita. Ikkuna aukesi suristen. Ilmastoi-tuun sähköautoon lehahti kuumankostea ilmaa, vaikka aurinko oli vasta nousemassa rehevien lehtipuiden ja valtavien omakoti-talojen takaa.

Nainen kumartui ikkunaan. ”Oletko kunnossa?”

Cathy Zielinskin huulet ja nenä olivat kapeat, mutta hänen hymynsä sitäkin leveämpi. Häivähdys ulkomaista aksenttia ker-toi, että Cathy oli syntynyt muualla kuin Yhdysvalloissa, kuten monet vauraan Bethesdan asukkaista. Yhdysvallat oli maahan-muuttajien maa. Pääkaupunki Washingtonin lähiö veti puoleensa maailman etevimpiä tutkijoita, liikemiehiä ja diplomaatteja, jotka halusivat päästä mahdollisuuksien maahan, toteuttamaan potentiaaliaan, jonka vain he itse tiesivät. Pian kaikki oppivat amerikkalaiset ilmeet ja eleet, jotka peittivät alleen heidän per-soonalliset kasvopiirteensä ja saivat kaikki näyttämään samalta.

”Olitko tässä koko yön?” Cathy huokaisi.

Leo etsi alhaalta nappia, jolla saisi auton istuinta suoristettua. Hänen kurkkuaan kutitti. Rykäisy kuulosti kuivan oksan kat-keamiselta. Hän vilkaisi edessä näkyvää Zielinskien taloa, jossa hänen tyttärensä Daniela oli elämänsä ensimmäisessä yökylässä.

Cathy oli jättänyt oven sepposen selälleen.

”Taisin nukahtaa”, Leo sanoi. Hän pelästyi omaa ääntään ja ryki kurkkuaan uudelleen.

”Olisit voinut tulla sisään.”

”Olen pahoillani”, Leo sanoi. ”Tämä varmaan näyttää tosi oudolta. En yritä väijyä tai vakoilla teitä. Olen vain joskus turhan huolissani tyttärestäni.”

Cathy kohotti leikkisästi kulmiaan. ”Joskus?”

Leo yritti hymyillä takaisin. Hän tiesi rikkoneensa normaalin käytöksen rajat aikoja sitten. Hän aisti supinan, joka syntyi Danielan päiväkotikaverien äitien keskuudessa Leon saapuessa paikalle.

Hän vilkaisi uudestaan Cathyn talon avointa ovea.

”En minä tuomitse sinua”, Cathy sanoi. ”Katsohan, on olemassa sellainen juttu kuin internet. Me kaikki tiedämme, mitä teille tapahtui kotimaassanne.”

”Vanhassa kotimaassamme”, Leo korjasi. Suomi oli hänelle menneisyyttä.

Kolme ja puoli vuotta sitten Leon puoliso Emma oli ammuttu kuoliaaksi Helsingissä. Tragedian jälkeen Leo oli lähtenyt suruaan pakoon Yhdysvaltoihin. Painajaiset eivät enää olleet jokaöisiä, mutta aina kun ne tulivat, ne liittyivät Suomeen.

”Asiahan ei minulle kuulu”, Cathy sanoi. ”Mutta minusta tuntuu, että et ole päässyt täysin yli niistä tapahtumista. Kaikki näkevät, että olet loistava isä. Ansaitsisit myös aikaa itsellesi.”

Leo löysi vihdoinkin istuimensa sivusta napin, joka käänsi penkkiä suoremaksi. ”Pitää yrittää”, hän sanoi.

”Voin antaa lastenhoitajamme nimen, jos kaipaat joskus lisää apua.”

”Danielalla on jo *nanny*.”

”Niin, Marta. Tapasin hänet kerran teidän portillanne. Mutta en ole koskaan nähnyt, että antaisit hänen viedä Danielaa mihinkään.”

Leo tarkkaili ympäristöä auton peleistä. Miten tässä näin kävi? Hän oli oikeasti aikonut mennä illalla kotiin.

Se auto.

Leo oli tuonut Danielalta kotiin unohtuneen Luppe-nallen eilen illalla. Kun hän palasi ulko-ovelta autolleen, Zielinskien

talon ohi oli ajanut musta katumaasturi. Kuljettajan sivuprofiili oli herättänyt Leossa oudon tunteen. Aivan kuin hän olisi nähnyt sen jossain aiemminkin.

Leo oli istunut autoonsa ja jäänyt tuijottamaan taloa. Tunnit olivat vierineet, eikä autoa ollut näkynyt uudelleen, mutta Leo ei ollut pystynyt ajamaan kotiin. Lopulta hän oli nukahtanut.

”Teen tytöille pannukakkuja”, Cathy sanoi. ”Niistä riittäisi sinullekin.”

”Ei, kiitos. Daniela ei ilahtuisi, jos tulisin häiritsemään.”

”Höpsis! Hän puhuu sinusta aina niin ihanasti. Olet hänen sankarinsa.”

”En minä voi. Se olisi vähän outoa tähän aikaan.”

”Tulisit nyt”, Cathy maanitteli. ”Boris ei ole kotona.”

Cathy flirttaili silmillään, mutta Leo yritti olla huomaamatta. Hän ei ollut koskaan tavannut Cathyn miestä Borista. Tämä ei tuntunut kuljettavan tytärtään leikkikouluun tai yhtään mihinkään.

”Enkä kerro Jennalle, jos sitä mietit”, Cathy jatkoi.

”Anteeksi?”

”Kuulin, että olit käynyt Jennalla kahvilla. En tiedä, onko teidän välillä mitään, mutta Abigail epäili vähän sellaista.”

”Niinkö”, Leo sanoi. Hän yritti laittaa Cathyn latelemia naisten nimiä järjestykseen mielessään. Jenna oli joku leikkikoulu-ryhmäläisten äideistä. Leo ei ollut ikinä nauttinut tämän kanssa kahvia tai mitään muutakaan. Abigailin nimi ei soittanut kelloja.

Leo katsoi taas Zielinskien talon ovea, joka ammotti avoimena Cathyn takana.

”Oikeastaan pannukakut kuulostavat tosi hyvältä.”

Cathy Zielinskin hymy venyi entisestään, kun Leo nousi autosta vaivalloisesti. Heidän kävellessään talolle Leo kiinnitti huomionsa Cathyn treenattuihin lihaksiin. Bethesdan vauraassa lähiössä sekä kotiäidit että työssä käyvät naiset pitivät huolta kunnostaan, mutta Cathy näytti vieneen treenaamisen lähes ammattimaiselle tasolle.

Leon oman vartalon kehitys oli kulkenut toiseen suuntaan. Suomen pääministerinä Leo oli tunnettu leveästä hymystään ja urheilullisesta olemuksestaan. Siitä oli yli neljä vuotta. Ikuisuus.

Masennuslääkkeet eivät olleet tuoneet Leon hymyä takaisin, mutta ne olivat kerryttäneet hänelle kiloja tasaisesti ympäri vartaloa. Ehkä niin olisi käynyt väistämättä muutenkin. Pian hän täyttäisi 40 vuotta.

Cathy heilautti ovenraosta Leon tervetulleeksi, mutta liikahtikin juuri kun Leo oli astumassa sisään. He törmäsivät toisiinsa.

Cathy kikatti teennäisesti.

”Isi!”

Daniela syöksyi Leoa kohti ja hyppäsi isänsä syliin. Cathyn tytär Alexandra seisoi happaman näköisenä vieressä.

Leo pyöräytti Danielaä ympäri, mutta vain yhden kierroksen. Päässä heitti. Hän laski Danielan lattialle ja muisti lääkkeensä, jotka tuli nauttia aamiaisen yhteydessä.

”Odota, Daniela. Kipaisen vielä nopeasti autolla. Sitten syödään yhdessä pannukakkuja.”

Leo astui takaisin kuistille ja lähti kävelemään nurmikon poikki autolleen. Samassa hän seisahtui. Kadun päähän oli ilmestynyt tumma katumaasturi. Se eteni hitaasti alas katua. Oliko se sama, joka oli ajanut katua eilen illalla? Kun Leo lähestyi, auto kiihdytti. Talon kohdalla Leo näki kuljettajan sivuprofilin. Nyt hän oli varma. Tuo se oli.

Se on vain auto, Leo sanoi itselleen.

Mutta hänen kroppansa ei kuunnellut. Tuntui kuin kivi olisi pudonnut Leon vatsaan. Jokin primitiivinen reaktio sysäsi hänen jalkansa liikkeelle. Kahdessa sekunnissa hän oli harpponut takaisin kuistille ja sisään eteiseen.

”Daniela, meidän pitää lähteä!”

Hän nappasi tyttärensä syliin ja syöksyi kohti autoaan.

LUKU 2

”Haluan Luppe-nallen!”

”Saat Luppe-nallen pian. Alexandran äiti voi tuoda sen sinulle.”

”Se ei pärjää yksin”, Daniela itki.

Leo vilkaisi peiliin. Kukaan ei seurannut heidän takanaan. Hän pysäytti auton kadun reunaan ja katsoi käsiään, joiden rystyset olivat valkoisina ratin puristamisesta.

”Luppe on kunnossa. Isi lupaa.”

Daniela rauhoittui. ”En saanut pannukakkuja.”

”Marta voi tehdä sinulle pannukakkuja, kulta.”

Leo ojensi ylävartalonsa takapenkille ja pyyhkäisi kyynelen tyttärensä poskelta. Samalla toinen kyynel vierähti hänen omasta silmästänsä. *Helvetti, tein sen taas.*

Äkkilähtö yökylästä oli tarpeeton. Leo oli nähnyt auton ajavan ohi. Se oli ollut sama kuin edellisenä iltana, mutta mitä sitten? Tottahan joku kadun asukkaista saattoi olla liikkeellä sattumalta myös silloin. Leo oli melkoisen varma, että hän oli nähnyt saman miehen ja auton myös heidän omalla kotikadullaan jokin aika sitten, mutta mitä se todisti? *Sen, että olen tulossa hulluksi. Ei mitään muuta.*

Cathy Zielinskiltä saapuva viesti ilmestyi auton medianäytölle.

Toivottavasti kaikki on hyvin. Laitoin Danielan hammasharjan ja päivävaatteet laukkuun. Voin tuoda ne vähän myöhemmin. Oletko kotosalla?

”Katso!” Leo sanoi tekopirteästi ja osoitti näyttöä: ”Cathy lähetti viestini. Jaksatko lukea sen?”

Danielan terävä mieli antoi Leolle päivittäin ihmellisiä kokemuksia. Tyttö osasi alle neljävuotiaana lukea lähes sujuvasti.

Daniela ei kuitenkaan lukenut aikuisia miellyttäkseen, ainoastaan silloin kun halusi.

”En jaksa”, Daniela sanoi.

”Se on viesti Cathylta. Hän tuo sinun tavarasi.”

”Muistaako hän Luppe-nallen?”

”Minä muistutan”, Leo sanoi. Hän näppäili viestin saman tien. Tärkeimpiä asioita ei sopinut jättää tuonemmaksi.

”Haluatko, että Cathy tulee Alexandran kanssa? Ehkä voisitte jatkaa vielä leikkejä.”

Daniela pudisti tomerasti päätään.

”Miksi ei?” Leo kysyi.

”Alexandra ei ole *oikea* kaveri.”

”Mitä tarkoitat?”

”Alexandran äiti on käsenyt häntä olemaan minulle kiva. Hän sanoo, ettei hän oikeasti tykkää minusta.”

Leon suu lokahti auki.

”Oletko varma? Sanoiko hän niin?”

Daniela puristi huuliaan yhteen ja nyökkäsi. Leo muisti nyt, ettei Daniela ollut eilen yökyläilystä niin innostunut kuin Leo oli odottanut. Ajava voima vierailun järjestymisessä oli Cathy. Tämä hoki toistuvasti sitä, miten hyviä kavereita tytöt olivat.

”Onko Alexandra sanonut tuolla tavalla aiemminkin?”

”Kerran leikkikoulussa.”

Leon veri kiehahti. *Mitä hittoa Cathy Zielinski minussa näkee?* Naisen flirttailu oli tuntunut tungettelevalta ennenkin, mutta tyttörien ystävyuden manipuloiminen vain siksi, että hän pääsisi tyrkyttämään itseään Leolle... se oli halpamaista.

Leo päätti antaa tunteidensa tasaantua ennen asian käsittelemistä. Hän pakotti äänensä rauhalliseksi. ”Ei meidän ole pakko pyytää heitä kylään. Voidaan leikkiä yhdessä. Tykkäisitkö siitä?”

Leo näki peilistä tyttärensä kasvoille leviävän hymyn. Se oli hänelle kuin huumetta. Hän ojensi puhelimensa takapenkille. Danielan hymy leveni entisestään.

”Haluan pelata Tiikeri-peliä. Onko wifiä?”

Leo ei ymmärtänyt, miten Daniela osasi käyttää puhelinta niin sujuvasti. Hän sai käyttää olohuoneen kaapissa olevaa iPadia vain harvoin. Marta oli ruutuajan suhteen vielä tarkempi kuin Leo, mutta silti langaton internet tuntui olevan leikki-ikäisen tarvehierarkiassa korkealla.

”Autossa ei ole wifiä, mutta Tiikeri-peli toimii. Isin puhelin menee nettiin ihan itsestään.”

Leo lähti ajamaan. Hän laittoi radion päälle. Vain pari tahtia musiikkia kuunneltuaan hänen sormensa etsivät uutiskanavan kuin itsestään.

Juontajat puhuivat myrskystä, joka saapuisi iltapäivällä Washingtoniin. Siitä odotettiin voimakasta. Ukkospilvet muodostuivat tuttuun tapaan hellejakson päätteeksi Appalakkien vuoriston lähistöllä ja matkasivat sieltä kohti pääkaupunkia.

Ennen kuin Leo ehti kyllästyä, juontajat siirtyivät päivän toiseen pääaiheeseen. Senaatti oli eilen antanut hyväksyntänsä Yhdysvaltojen erolle puolustusliitto Natosta. Presidentti Chester Tyler allekirjoittaisi asiakirjat luultavasti jo tänään. Läntisen maailman turvallisuuspoliittisena kulmakivenä kahdeksan vuosikymmentä toiminut sotilasliitto tulisi tiensä päähän. Ilman Yhdysvaltoja ei olisi Natoakaan.

Naton kaatuminen oli luonnollinen päätepiste Yhdysvaltojen edellisten vuosien aatevirtauksille: eristäytymiselle ja populismille. Amerikan kansa oli jo vuosikymmeniä suhtautunut nihkeästi oman maansa rooliin maailmanpoliisina. Edellisissä presidentinvaaleissa Yhdysvaltojen totuudenjälkeinen aika oli rynnistänyt myös turvallisuuspolitiikkaan. Presidentti Chester Tyler oli tehnyt Nato-erosta tärkeimmän vaalilupauksensa. Senaattorit, jotka pelkäsivät Tylerin vihaa tai äänestäjiensä reaktiota, lähtivät mukaan hulluuteen. Poliitiikan tuulet puhalsivat kumoon maailman turvallisuuden tärkeimmän tukirakenteen.

Yhden aikakauden päätös, Leo ajatteli. Ja katastrofi Suomelle.

Venäjän johto oli nostanut Suomen olkiukoksi, johon se kohdisti kansalaistensa kiukkuja. Toisen maailmansodan jälkeen ei Suomen turvallisuuteen ollut kohdistunut konkreettista uhkaa. Nyt Venäjä liikutteli joukkojaan Suomen itärajan tuntumassa ja lateli uhkauksia.

Radiojuontajan äänen voimakkaat painotukset saivat Leon tarkentamaan keskittymistään. Keskustelussa oli The New York Timesin skuuppi tältä aamulta.

Kerrataan vielä aamun jymy uutinen. The New York Times väittää, että presidentti Tyler aikoo sittenkin jättää Nato-eron vahvistamatta.

Mitä me tiedämme? kysyi toinen juontaja.

Timesin tietojen mukaan Tyler on taipumassa Nato-eroa vastustavien avustajiensa tahtoon. Monet asiantuntijat ovat katsoneet, että sotilaallisten resurssien vetäminen Euroopasta lisää riskkejä myös Yhdysvaltojen omalle maaperälle kohdistuvista iskuista.

Hämmästyttävä käänne, eikö olekin?

Kertakaikkiaan. Chester Tyler on toistuvasti hokenut, että Yhdysvaltojen etu on eristäytyä maailman kriiseistä. Lupaus Naton kaatamisesta oli Tylerin viimevuotisen presidenttikampanjan ytimessä.

Meidän on syytä muistaa, että odotamme yhä Valkoisen talon vastusta uutiseen. Mutta uutisen on julkaissut The New York Times, joka on toistuvasti ollut oikeassa kertoessaan Valkoisen talon asioista tällä presidenttikaudella.

Leo sulki radion. Laittoi sen takaisin päälle. Ja sulki heti uudelleen.

Nato oli muiden murhe. Hänen ohjelmassaan oli pannukakkuja ja kotileikkejä.

Taustapeilissä ei näkynyt autoja. Peilit olivat yksi syy sille, että Leo viihtyi autossaan niin hyvin. Pienellä silmien liikkeellä hän pystyi varmistamaan selustansa. Toisin oli kävellessä. Kun Leo liikkui Danielan kanssa ulkona, hän vilkuili jatkuvasti olkansa

yli. Viime päivinä pakkomielle – sitähan se oli – oli jostain syystä voimistunut entisestään.

Leo käänsi auton heidän kotikadulleen Edgemoor Lanelle. Sen vehreät puut ja nurmikot olivat sinnitelleet hyvin viime viikkojen helteissä.

Vasemmalla näkyi Sidwell Friends -yksityiskoulu, jonka varhaiseskouluun Daniela oli juuri hyväksytty. Raskas hakuprosessi haastatteluineen ja konsultteineen oli ollut vaivan arvoinen, sillä paikka Sidwellissä takasi Danielalle koulupolun turvallisimmassa mahdollisessa ympäristössä. Koulu oli vain kahden korttelin päässä kotoa. Sitä olivat aiemmin käyneet monet presidenttien lapset – viimeksi Bill Clintonin ja Barack Obaman tyttäret.

Koulun ohitettuaan Leo alkoi hapuilla mukitelineestä portin kaukosäädintä. Edgemoor Lanen omakotitaloista monet muistuttivat kooltaan linnoja, mutta Leon ja Danielan talo oli ainoa, jota ympäröivät kolmemetriset aidat ja niihin kiinnitetyt valvontakamerat. Vaikutelman linnoituksesta viimeisteli jyhkeä valurautaportti.

Kaukosäädin osui viimein Leon käteen. Nostaessaan katseensa tiehen hän näki portin eteen pysähtyneen mustan katumaasturin.

Renkaat vingahtivat, kun Leo astui jarrulle.

LUKU 3

Auto nytkähti pysähdyksiin. Leon silmälihakset kiristyivät, kun hän tarkensi katseensa mustaan katumaasturiin, joka seisoj suoraa hänen kotitalonsa portin edessä.

Leon käsi hakeutui salamannopeasti ajosuunnanvalitsimelle ja iski pakin päälle. Silmät etsivät vahvistusta sille, oliko auto sama kuin Cathy Zielinskin kotikadulla hetkeä aiemmin.

Eikö se ollutkin Toyota? Tämä oli Mersu.

Portin eteen pysähtyneen katumaasturin rekisterikilpeä ympäröi sinipunainen väritys. *Diplomaattikilvet*. Mysteeriautossa ei ollut sellaisia.

Leo hengähti syvään.

Helputuksen tunne oli kuitenkin vain puolittainen. Leo arvasi diplomaattikilvistä, kuka auton sisällä oli. Miehestä ei ollut fyysistä vaaraa, mutta edessä olisi kiusallinen keskustelu.

Leo hivutti autonsa portille ja avasi ikkunan.

Suomen Yhdysvaltojen-suurlähettiläs Kimi Kippola nousi mustasta katumaasturistaan. Mies oli lyhyt ja vain vähän Leoa vanhempi. Hänen kaljunsu kiilsi aamuauringossa niin voimakkaasti, että Leo epäili sen olevan vahattu.

Jostain syystä Kippolalla oli kädessään koripallo.

”Oletko *vieläkin* samalla asialla?” Leo kysyi.

Suurlähettiläs nielaisi. Hän yritti asetella sanojaan liian kauan.

”Millä tavalla edellinen kieltäytymiseni jäi epäselväksi?” Leo tiukkasi.

”Olit kyllä selväsanainen”, Kippola myönsi. ”Oikein jämää.”

”Hyvä, sitten varmaan voit päästää meidät syömään aamiaista.”

”Ai, et ole yksin.” Kippola kumartui vilkuttamaan takapenkille. Hänen kroonisesti tummat silmänalusensa roikkuivat taval-

listakin alempana. ”Se tapahtuu tänään. Nato on huomenna historiaa”, Kippola sanoi synkästi.

Leo muisti radion uutisohjelmasta äsken kuulemansa keskustelun. ”New York Timesin mukaan Tyler voi vielä muuttaa mieltä.”

”Luin uutisen”, Kippola sanoi. ”Nyt meidän on tehtävä kaikkemme vaikuttaaksemme presidentti Tyleriin. Sinun on autettava meitä. Tiedät kyllä, että puolustuksemme on ripustettu Naton varaan.”

”Ymmärrän sen”, Leo sanoi. ”Minusta ei vain ole teille mitään hyötyä.”

”Älä nyt”, Kippola naurahti kireästi. Hän yritti vaihtaa toverilliseen sävyyn. ”Isänmaa kutsuu.”

”Pyörsin jo kerran aikaisemmin päätökseni pysyä erossa Suomen asioista. Maksoin siitä kalliisti”, Leo sanoi.

”Olen pahoillani. Tiedän, että olet kärsinyt.”

Leo otti pahoittelut vastaan nyökkäyksellä. Hän ei halunnut olla liian tyly miehelle, joka oli Yhdysvalloissa hänelle lähempänä ystävää kuin kukaan muu.

Kimi Kippola oli toiminut Washingtonin-suurlähettiläänä runsaat puoli vuotta. Jo ensimmäisellä viikollaan Kippola oli soittanut Leolle ja ilmoittanut, että heidän olisi ehdottomasti tavattava; pitihän suurlähettilään tutustua asemakaupungissaan asuvaan entiseen pääministeriin. Puhelun päätteeksi Leo oli – suureksi hämmästyksekseen – kutsunut Kippolan kahville kotiinsa.

Leo oli varustautunut lyhyeen tervehdysvierailuun, mutta toisin kävi. Suurlähettiläs mutusteli kuppikakkuaan pitkään ja hartaasti takapihan terassilla. Sitten hän pyysi lupaa heitellä muutama vapaahetimit Leon pihakentällä. Leo näki jo ensimmäisestä heitosta, ettei mies ollut pitänyt koripalloa kädessään montakaan kertaa.

Koko ajan lähettiläs piti yllä keskustelua Natosta, Yhdysvalloista ja Venäjästä.

Vaikka suurlähettilään käytös lähenteli tungettelevaa, tapaaminen ei ollut pelkästään epämiellyttävä. Kippolan kysymykset olivat älyllisesti uteliaita. Hän oli nöyrä tavalla, johon Leo ei ollut tottunut diplomaateissa.

Ensitapaamisen jälkeen Kippola jatkoi yhteydenpitoa Leoon tiiviisti. Hän imarteli Leoa kehumalla jokaista tämän mielipidettä. Leo ymmärsi yhä paremmin miehen rakettimeista nousua diplomaatinurallaan.

Kuin huomaamatta Kippolan ja Leon keskusteluja kertyi kevään ja kesän mittaan useita. Niissä Kippola tenttasi Leon näkemyksiä maailmantilanteesta ja Suomen asemasta Venäjän naapurissa. Silti Leo oli äimistynyt, kun Kippola oli pyytänyt Leoa osaksi ulkoministeriön tiimiä, jonka tehtävänä oli vaikuttaa Valkoiseen taloon Nato-asiassa. Se oli Suomelle ensimmäisen tärkeysluokan projekti.

Suurlähettiläs vaikutti rehdiltä, mutta edusti sitä maailmaa, josta Leo halusi etäälle. Leo inhosi poliitikkoja mädättävää populismia ja toksista julkista keskustelua, jota hallitsivat keinoitekoiset vastakkainasettelut, tutkitun tiedon väheksyntä ja älyvapaat verbaaliset sivallukset.

Hän ei kestänyt politiikkaa. Hän ei osannut sitä enää. Hän ei ymmärtänyt sitä.

Hänellä ei ollut tuoreita tietoja eikä kontakteja. Mennyttä oli myös hänen hymynsä, johon hänen poliittinen menestyksensä oli perustunut.

Kerta toisensa jälkeen Leo oli sanonut ei. Ja nyt suurlähettiläs oli saapunut pyyntöineen hänen kotiportilleen varhain aamulla. Se lähenteli vainoamista.

Leo nyökkäsi kohti koripalloa, jota Kippola piteli kainalossaan kömpelösti. ”Jos ajattelit tulla heittelemään takapihalleni, se saa odottaa. Meillä on Danielan kanssa pannukakkuhommia.”

Hän alkoi sulkea ikkunaa. Suurlähettiläs työnsi hädissään kätensä ikkunan väliin. Auton turvamekanismi pysäytti ikkunan sulkeutumisen.

”Odota, Leo!” suurlähettiläs kivahti tuskaisesti.

Leo lasi ikkunaa sen verran, että mies sai kätensä vapaaksi.

”Auta meitä, Leo”, Kippola aneli. ”Sinulla on presidentti Tyleriin yhteys, jollaista kenelläkään muulla suomalaisella ei ole. Sinä voit saada hänet kuuntelemaan.”

Leo kirosi mielessään. Hänen päässään humisi ja niskaa särki autossa torkutun yön jäljiltä. ”Mitä olet kuullut?”

”Että käyt pelaamassa koripalloa Tylerin kanssa Valkoisessa talossa.”

”Mistä sinä tuollaisia kuulet?”

”Olen diplomaatti.”

Leo huokasi. Hän palasi mielessään päivään, jona hänen polkunsu ristesivät Chester Tylerin kanssa ensimmäisen kerran. Siitä oli neljä vuotta. Tyler, silloinen New Yorkin osavaltion kuvernööri, oli Suomen-vierailullaan vaatinut väkiväkityksellä tapaamista Suomen pääministerin kanssa, vaikka sellainen ei kuulunut protokollaan. Leo oli heltyneyt tapaamiseen, ja lopulta Tyler oli painostanut Leon ryypäämään kanssaan pitkän kaavan kautta.

Yhteistä jutunjuurta saunassa oli löytynyt koripallosta, jota molemmat rakastivat. Tylerin tarinat hänen vatsaongelmistaan Bostonin maratonilla ja hänen huijauksistaan Albanyn pokeripeleissä olivat hauskoja. Puolen yön aikoihin ilta otti kuitenkin hankalan käänteen, kun kuvernööri alkoi vaatia isänniltä naisseurallaisten järjestämistä.

Hätäratkaisuna Leo oli soittanut tuttavillean elinkeinoelämän järjestössä. Nämä suostuivat ottamaan kuvernöörin viihdyttämisen vastuulleen, ja Leo vältti potentiaalisen media-katastrofin.

Washingtoniin muutettuaan Leo oli seurannut ärsyyntyneenä Tylerin nousua presidentiksi. Hän ei tuntenut muita ehdokkaita, mutta huonompia vaihtoehtoja nämä eivät olisi voineet olla.

Missään vaiheessa Leolla ei tullut mieleenkään, että Tyler muistaisi häntä saati ottaisi häneen koskaan yhteyttä. Yllätys oli

ollut totaalinen, kun presidentin sihteeri oli keväällä soittanut ja kutsunut Leon viikoittaisiin koripallopeleihin Valkoisen talon pihakentälle.

Se oli tarjous, josta Leo ei voinut kieltäytyä. Hän oli seurannut NBA-liigaa seitsemänvuotiaasta pojasta saakka. Vaikka hän kuinka halusi pysyä erossa politiikasta, ei hän voinut sivuuttaa pelejä, joissa vieraili myös sellaisia entisiä NBA-tähtiä kuin Kevin Durant ja John Wall.

”Leo, miksi et kertonut meille?” Suurlähettilään ilme oli loukkaantunut. ”Olemme yrittäneet vedota Tyleriin kuuden kuukauden ajan. Olemme anelleet sinulta, että kantaisit kortesi kekoon, koska tiesimme teidän tavanneen Suomessa vuosia sitten. Mutta vasta eilen saimme kuulla, että olet vakiovieras presidentin peleissä Valkoisen talon kentällä.”

”Olet saanut väärää tietoa”, Leo sanoi. ”Minä kävin peleissä muutaman kerran, mutta lopetin.”

”Lopetit Valkoisen talon koripallopeleissä käymisen?”

”Niin.”

”Mutta...” Kippola yritti etsiä Leon päätökselle selitystä, joka mahtuisi hänen maailmankuvaansa. ”Mutta miksi?”

”En viihtynyt siellä”, Leo sanoi.

”Leo, kerro nyt Sibeliuksen, Runebergin ja Linnan nimeen, miksi ihmeessä tekisit sillä tavalla. Sinä tiedät, että henkilökohdalliset suhteet maailman...”

”En jaksanut sitä paskaa”, Leo keskeytti.

Tunnelma Valkoisen talon peleissä oli ollut nyrjähtänyt. Presidentti Tyler jakoi joukkueet itselleen suotuisasti, koska inhosi häviämistä. Lisäksi hän psyykkasi vastapuolen pelaajia härskisti, usein sukukalleuksien kokoon viittaamalla. Presidentin törkeistä jutuista teki entistäkin kiusallisempia se, että peleissä oli mukana myös hänen naispuolinen sihteerinsä ja pelien järjestäjä LaShonda Robinson, entinen huipputason yliopistopelaaja.

Kun presidentti kerran joutui palaamaan työhuoneeseensa kesken pelien, hän käski muita odottamaan. Keskeytys venyi yli 45

minuutin mittaiseksi, eikä presidentti edes pahoitellut sitä pala-
tessaan.

Tylerin itsevarmuus, joka televisiosta huokui karismana, näyt-
täytyi Leolle läheltä katsottuna pelkkänä itserakkautena.

”Sanoitko siis Yhdysvaltojen presidentille, ettet halua enää
pelata hänen kanssaan?” Kippola kysyi.

Leo hymähti. ”Ilmoitin hänen sihteerilleen, että Danielan har-
rastuskalenteri oli muuttunut.”

Suurlähtetiläs Kippola ojensi Leolle koripallon, jota oli pidel-
lyt kainalossaan. Leo tunsi heti nahasta, että pallo oli ensiluok-
kainen. Suurlähtetiläs työnsi kätensä auton sisään ja käänsi pal-
loa Leon käsissä. Toiselta puolelta palloa paljastui teksti: Louis
Vuitton.

Hah.

”Se on *limited edition*. Maksoi yli kaksi tonnia”, suurlähtetiläs
sanoi.

”Yritätkö lahjoa minua koripallolla?” Leo naurahti.

”Ei se ole sinulle. Se on presidentti Tylerille. Hänellä on tänään
syntymäpäivä.”

Leo hirtahti. ”Mitä sinä kuvittelet? Että voisin Tylerille synt-
tärilahjaksi koripallon, josta kiitoksena hän peruuttaisi Naton
hajoamisen. Tajuatko, miten älytön ajatus se on?”

Suurlähtetilästä ei naurattanut. Hän raapi kiusaantuneena kal-
juaan. ”Ehkä se onkin typerää. Mutta meidän on pakko yrittää
kaikkea. Oikeastaan teidän tapaamisenne on jo järjestetty.”

”Et ole tosissasi.”

”Ei minun ollut tarkoitus huijata sinua, Leo. Se tapahtui vähän
kuin vahingossa. Kun kuulin korispeleistäsi eilen illalla, lähetin
Valkoiseen taloon viestin, jossa mainitsin sinun nimesi. Se oli ikään
kuin koepallo ja se sujahti sukkana läpi. Alle puoli tuntia myö-
hemmin presidentti Tylerin sihteeri soitti minulle. Hän ilmoit-
ti, että tapaaminen järjestyy tänään aamulla puoli kymmeneltä.
Presidentti oli kuulemma suunnattoman innostunut kuullessaan,
että tulet edustamaan Suomea ja Eurooppaa Valkoiseen taloon.”

Suurlähettiläs risti kätensä. Hänen kaljunsä alkoi vajota ja Leo tajusi miehen olevan polvistumassa kadulle.

”Lopeta!” Leo kivahti ja tiesi hävinneensä väittelyn. *Se on vain yksi kokous*, hän sanoi itselleen.

Samassa Emman elottomat silmät välähtivät Leon mielessä. Hän näki edessään veristen roiskeiden tuhrimat kauniit piirteet, jotka elivät enää Danielan kasvoilla.

Leon ohimoa vihhlaisi. Hän pudisti päätään. ”En voi.”

Suurlähettilään diplomaattinen muuri murtui. Silmissä vilahti turhautuminen.

”Olin kuullut sinusta paljon”, Kippola sanoi hauraalla äänellä. ”Nyt näen, ettet ole enää se ihminen, jota minulle oli kuvattu.”

”Siinä olet oikeassa”, Leo sanoi.

Hän työnsi pallon ikkunasta suurlähettilään käteen. ”Yhden vinkin voin teille antaa. Jos pääsette tapaamaan presidenttiä, unohtakaa tuo pallo. Etsikää lähetystöstä mieluummin Koskenkorvan viinapullo. Sitä hän rakastaa.”

Leo avasi portin kaukosäätimellä ja jätti suurlähettilään seisomaan kadulle kahden tonnin koripallo kädessään.

LUKU 4

Leon selkää kivisti yhä, kun hän istui työpöytänsä ääreen. Hän heilautti hiirtä ja monitorit heräsivät eloon.

Tämä oli hänen alttarinsa, jonka ääreen hän tuli hakemaan rauhaa piruiltaan.

Yhdeksällä monitorilla varustettu työpiste muistutti kotikutoista ydinvoimalan valvontahuonetta. Se sopi äärimmäisen huonosti kartanon olohuoneeseen, jonka muu sisustus tähtäsi kodikkuuteen.

Sisustusarkkitehdin silmiin oli noussut kyyneliä, kun hän oli esittänyt Leolle viimeistä vetoomustaan. Turhaan. Ratkaisu mahdollisti valvontakameroiden monitorien seuraamisen ilman että Leon täytyi jättää Danielaa, jonka leikit levittäytyivät yleensä alakerran olohuoneen ja keittiön alueelle.

Leo oli vuosia sitten saanut miljardiperinnön, josta hän oli antanut suurimman osan pois. Silti hän oli yksi rikkaimmista suomalaisista. Raha ei ollut tuonut hänelle onnea, mutta rauhaa se antoi. Hän oli kokenut elämässään riittävästi pelkoa ja väkivaltaa. Raha toi vapauden paeta mennyttä. Ja rajattomat mahdollisuudet suojella Danielaa.

Kartanon turvallisuuskoneisto oli *state-of-the-art*, parasta mitä rahalla saa. Koti oli suojattu kameroiden lisäksi infrapunatunnistimilla, luodinkestävillä ikkunoilla ja vahvistetuilla ovilla. Lukkojärjestelmä käytti saksalaisen yhtiön kasvontunnistusteknologiaa. Samanlaisen tunnistimen takana olivat myös Leon aseet, joista Daniela ei tiennyt mitään ja joita tämä ei toivottavasti koskaan tulisi näkemään.

Lisäksi talon kellarissa oli tornadosuoja. Pahimmassa tapauksessa sille voisi olla käyttöä tänään, jos kaupunkiin ennustettu myrsky keräisi matkalla vielä voimia.

Keittiössä kulhot kolisivat, kun Marta ja Daniela käynnistelivät pannukakkutehdastaan. Marta pitäisi huolen siitä, että suklaamurujen määrä taikinassa pysyisi kohtuudessa.

Marta oli aarre, heille molemmille. Muiden tehtäviensä lisäksi Marta joutui toimimaan Danielan parhaana ystävänä. Danielan oli ollut vaikea löytää parasta ystävää, jollainen monilla hänen ikätovereillaan jo oli. Leo tuskaili ongelmaa lähes päivittäin, etenkin niinä iltoina kun Daniela oli iltasadun jälkeen itkenyt asiaa.

Yökyläilyn epäonnistuminen sai vihan nousemaan Leon sisällä.

Leo uppoutui monitoreihinsa. Häilyksiä epänormaaleista tapahtumista ei ollut – ne Leo olisi jo saanut kännykkäänsä. Hän alkoi selata kuvia valvontakameroista, joita oli yhteensä 21. Suurin osa kameroista oli kiinnitetty Leon pihapiiriä ympäröivään teräsaitaan. Nyt ruuduilla ei näkynyt mitään. Ei mysteeriautoa. Ei epämääräisiä hiippailijoita.

Suurlähettiläskin oli luovuttanut ja häipynyt.

Leo kaivoi esiin videoarkiston. Järjestelmä tallensi kuvanauhat sekä pilveen että paikallisesti. Hän ohjelmoi ajon, joka seuroi tekoälyn avulla kadulla ajaneita ajoneuvoja. Hakuehdoksi hän asetti vähintään neljä havaintoa edellisten neljän viikon aikana. Sellaisia autoja löytyi nauhoilta 18 kappaletta. Leo alkoi selata kuvia. Suuren osan hän tunnisti naapurien autoiksi. Tunteemattomat autot eivät muistuttaneet sitä ajoneuvoa, joka oli Leon pelästättänyt.

Kunnes 17. auto tuli ruudulle.

Musta Toyotan katumaasturi näytti tismalleen samalta kuin se, joka oli ajanut Cathy Zielinskin kodin ohi eilen illalla ja äsken aamulla. Auto oli Marylandin kilvissä. Leo zoomasi kuvaa ja erotti kirjaimet ja numerot selvästi. Hän lähetti rekisterinumeron turvallisuusyhtiöön ja pyysi selvittämään auton omistajan. Sitten hän palasi videonauhoitteiden pariin ja laajensi hakuaikaa.

Musta Toyota oli käynyt Leon kadulla edellisen viiden kuu-kauden aikana 25 kertaa. Edellisten puolentoista viikon aikana se oli käynyt kadulla joka ikinen päivä. Se oli aina pysähtynyt noin